

Lady of Shalott

Part I

On either side of the river lie
Long fields of barley and of rye,
That clothe the wold and meet the sky;
And through the field the road runs by
To many-towered Camelot;
And up and down the people go,
Gazing where the lilies blow
Round an island there below,
The island of Shalott.

Willows whiten, aspens quiver,
Little breezes dusk and shiver
Thro' the wave that runs for ever
By the island in the river
Flowing down to Camelot.
Four gray walls, and four gray towers,
Overlook a space of flowers,
And the silent isle imbowers
The Lady of Shalott.

By the margin, willow veil'd
Slide the heavy barges trail'd
By slow horses; and unhail'd
The shallop flitteth silken-sail'd
Skimming down to Camelot:
But who hath seen her wave her hand?
Or at the casement seen her stand?
Or is she known in all the land,
The Lady of Shalott?

Only reapers, reaping early
In among the bearded barley,
Hear a song that echoes cheerly
From the river winding clearly,
Down to tower'd Camelot:
And by the moon the reaper weary,
Piling sheaves in uplands airy,
Listening, whispers "Tis the faery
Lady of Shalott".

Part II

There she weaves by night and day
A magic web with colours gay.
She has heard a whisper say,
A curse is on her if she stay
To look down to Camelot.
She knows not what the curse may be,
And so she weaveth steadily,
And little other care hath she,
The Lady of Shalott.

Vrouwe van Sjalot

Deel I

Aan weerszijden van de rivier liggen
lange velden met gerst en rogge,
die de wereld bekleeden en de hemel raken;
en door het veld loopt de weg door
naar het veel-getorende Camelot;
en op en neer naar gaan de mensen,
starend naar waar de lilies te bloeien
rond een eiland daar beneden,
het eiland van Sjalot.

Wilgen verbleken, espen trillen,
kleine briesjes schemeren en huiveren
door de golf die voortdurend loopt
bij het eiland in de rivier,
stromend naar Camelot.
Vier grijze muren, en vier grijze torens,
kijken uit over een zee van bloemen,
en het stille eiland omsingelt
de Vrouwe van Sjalot.

In de verte, gesluierd in wilgen,
schuiven de zware karren getrokken
door trage paarden; en ongedeed
vaart de sloep met zijden zeilen,
scherend naar Camelot:
Maar wie heeft er haar hand zien wuiven?
Of haar bij het raam zien staan?
Of is ze wel bekend in het gehele land,
de Vrouwe van Sjalot?

Alleen maaiers, vroeg oogstend
tussen de bebaarde gerst,
horen een lied dat vrolijk eechoot
vanaf de rivier die helder stroomt,
naar het getorende Camelot:
en bij maneschijn maan fluistert de vermoeide maaier,
schoven stapelend in luchtige hooglanden,
luister, "Het is de fee-achtige
Vrouwe van Sjalot".

Deel II

Daar weeft ze bij nacht en dag
een magisch web van vrolijke kleuren.
Ze heeft een fluistering horen spreken,
een vloek zal op haar blijven als ze blijft
kijken naar Camelot.
Ze weet niet wat de vloek zal zijn,
en dus ze weeft ze gestaag,
en weinig andere zorg heeft ze,
de Vrouwe van Sjalot.

And moving thro' a mirror clear
That hangs before her all the year,
Shadows of the world appear.
There she sees the highway near
Winding down to Camelot:
There the river eddy whirls,
And there the curly village-churls,
And the red cloaks of market girls,
Pass onward from Shalott.

Sometimes a troop of damsels glad,
An abbot on an ambling pad,
Sometimes a curly shepherd lad,
Or long-hair'd page in crimson clad,
Goes by to towered Camelot;
And sometimes thro' the mirror blue
The knights come riding two and two:
She hath no loyal knight and true,
The Lady of Shalott.

But in her web she still delights
To weave the mirror's magic sights,
For often thro' the silent nights
A funeral, with plumes and lights,
And music, went to Camelot:
Or when the moon was overhead,
Came two young lovers lately wed;
"I am half sick of shadows" said
The Lady of Shalott.

Part III

A bow-shot from her bower-eaves,
He rode between the barley-sheaves,
The sun came dazzling thro' the leaves,
And flamed upon the brazen greaves
Of bold Sir Lancelot.
A red-cross knight for ever kneel'd
To a lady in his shield,
That sparkled on the yellow field,
Beside remote Shalott.

The gemmy bridle glitter'd free,
Like to some branch of stars we see
Hung in the golden Galaxy.
The bridle bells rang merrily
As he rode down to Camelot:
And from his blazon'd baldric slung
A mighty silver bugle hung,
And as he rode his armour rung,
Beside remote Shalott.

All in the blue unclouded weather
Thick-jewell'd shone the saddle-leather,
The helmet and the helmet-feather
Burn'd like one burning flame together,
As he rode down to Camelot.

En bewegend door een heldere spiegel
die het hele jaar voor haar hangt,
verschijnen schaduwen van de wereld.
Daar ziet ze de grote weg dichtbij,
kronkelend naar Camelot:
daar wervelt kolkend de rivier,
en daar gaan de bekrulde vlegels uit het dorp,
en de rode mantels van marktmeisjes
voorbij aan Sjalot.

Soms gaat een groep van vrolijke jonkvrouwen,
een abt op telgangers pad,
soms een bekrulde herdersjongen,
of een langharige page in karmozijnroden bekleed,
door naar het getorende Camelot;
en soms komen door de blauwe spiegel
de ridders twee en twee aanrijden:
ze heeft geen trouwe en ware ridder,
de Vrouwe van Sjalot.

Maar in haar web blijft ze genieten
van het weven van magische zichten in de spiegel,
want vaak tijdens de stille nachten
kwam er een begrafenisstoet, met pluimen en lichten,
en muziek, naar Camelot:
of toen de maan hoog stond,
kwamen twee jonge geliefden onlangs getrouwd;
"Ik ben half ziek van schaduwen", zei
de Vrouwe van Sjalot.

Deel III

Een boogshot vanaf de dakranden van haar prieel,
reed hij tussen de schoven van gerst,
de zon kwam oogverblindend door de bladeren,
en vlamde op het koperen harnas
van de stoutmoedige Heer Lancelot.
Een ridder met roden kruis knielde voor eeuwig
voor een dame in zijn schild,
dat schitterde op het gele veld,
naast het vergelegene Sjalot.

Het juwelen hoofdstel glinsterde vrijelijk,
net als een tak van sterren die we zagen
hangen in de gouden melkweg.
De belletjes aan het hoofdstel rinkelden vrolijk
toen hij naar Camelot reed:
en van de schouderriem over zijn blazoenen hing
een geweldige zilveren trompet,
en terwijl hij reed rinkelde zijn harnas,
naast het vergelegene Sjalot.

Al in het blauwe onbewolkte weer
vol van juwelen scheen het zadelleer,
de helm en de veer erop
brandden als één vlam tezamen,
toen hij naar Camelot reed.

As often thro' the purple night,
Below the starry clusters bright,
Some bearded meteor, trailing light,
Moves over still Shalott.

His broad clear brow in sunlight glow'd;
On burnish'd hooves his war-horse trode;
From underneath his helmet flow'd
His coal-black curls as on he rode,
As he rode down to Camelot.
From the bank and from the river
He flash'd into the crystal mirror,
"Tirra lirra" by the river
Sang Sir Lancelot.

She left the web, she left the loom,
She made three paces thro' the room,
She saw the water-lily bloom,
She saw the helmet and the plume,
She looked down to Camelot.
Out flew the web and floated wide;
The mirror crack'd from side to side;
"The curse is come upon me", cried
The Lady of Shalott.

Part IV

In the stormy east-wind straining,
The pale yellow woods were waning,
The broad stream in his banks complaining,
Heavily the low sky raining
Over tower'd Camelot;
Down she came and found a boat
Beneath a willow left afloat,
And round about the prow she wrote
'The Lady of Shalott'.

And down the river's dim expanse
Like some bold seer in a trance,
Seeing all his own mischance –
With a glassy countenance
Did she look to Camelot.
And at the closing of the day
She loosed the chain, and down she lay;
The broad stream bore her far away,
The Lady of Shalott.

Lying, robed in snowy white
That loosely flew to left and right –
The leaves upon her falling light –
Through the noises of the night
She floated down to Camelot:
And as the boat-head wound along
The willowy hills and fields among,
They heard her singing her last song,
The Lady of Shalott.

Zoals vaak door de paarse nacht,
onder de heldere sterrenclusters,
beweegt een bebaarde meteor, met lichtspoor,
over het stille Sjalot.

Zijn brede heldere voorhoofd gloeide in het zonlicht;
op gepolijste hoeven trad zijn oorlogspaard;
van onder zijn helm stroomde
zijn gitzwarte krullen terwijl hij voortreed,
toen hij naar Camelot reed.
Van de oever van de rivier
flitste hij in de kristallen spiegel,
"Tirra lirra" zong bij de rivier
Sir Lancelot.

Ze verliet het web, verliet het weefgetouw,
ze deed drie passen door de kamer,
ze zag de waterlelie bloeien,
ze zag de helm en de pluim,
ze keek naar beneden naar Camelot.
Het web vloog eruit en zweefde breeduit;
de spiegel barstte van kant tot kant;
"De vloek is over mij gekomen", riep
de Vrouwe van Sjalot.

Deel IV

Door de stormachtige oostenwind gespannen,
waren de lichtgele bossen tanende,
de brede stroom in zijn oevers klagend,
zwaar regende de lage hemel
boven het getorende Camelot;
naar beneden kwam ze en vond een boot
die drijvend onder een wilg was achtergelaten,
en rondom de boeg schreef ze
'De Vrouwe van Sjalot'.

En in de duistere uitgestrektheid van de rivier
als een moedige ziener in een trance,
ziend al zijn eigen ongeluk –
bleef zij met een glazig gelaat
kijken naar Camelot.
En bij het sluiten van de dag
ontbond zijn de keting, en ging neerliggen;
de brede stroom droeg haar ver weg,
de Vrouwe van Sjalot.

Liggend, in sneeuw wit gewaad
dat losjes vloog naar links en rechts –
de bladeren licht op haar vallend –
door de geluiden van de nacht
zweefde zij naar Camelot:
en toen de steven dreef langs de
de bewilgde heuvels en velden er omheen,
hoorden ze haar haar laatste lied zingen,
de Vrouwe van Sjalot.

Heard a carol, mournful holy,
Chanted loudly, chanted lowly,
Till her blood was frozen slowly,
And her eyes were darkened wholly,
Turned to tower'd Camelot.
For ere she reach'd upon the tide
The first house by the water-side,
Singing in her song she died,
The Lady of Shalott.

Under tower and balcony,
By garden-wall and gallery,
A gleaming shape she floated by,
Dead-pale between the houses high,
Silent into Camelot.
Out upon the wharfs they came,
Knight and burgher, lord and dame,
And round the prow they read her name,
'The Lady of Shalott'.

Who is this? and what is here?
And in the lighted palace near
Died the sound of royal cheer;
And they cross'd themselves for fear,
All the knights at Camelot:
But Lancelot mused a little space;
He said, "She has a lovely face;
God in his mercy lend her grace,
The Lady of Shalott".

Alfred Tennyson
1809-1892

Een hymne werd gehoord, treurig heilig,
luid gezongen, gedempt gezongen,
tot haar bloed langzaam was bevroren,
en haar ogen geheel waren verduisterd,
gericht op het getorende Camelot.
Voordat zij met het getij
het eerste huis aan de waterkant bereikte,
stierf zij zingend in haar lied,
de Vrouwe van Sjalot.

Onder toren en balkon,
bij tuinmuur en galerij,
dreef zij als een glanzende vorm voorbij,
doodsbleek tussen de hoge huizen,
stilletjes Camelot binnen.
Op de kades kwamen zij,
ridder en burger, heer en dame,
en rond de boeg lazen zij haar naam,
'de Vrouwe van Sjalot'.

Wie is dit? en wat is hier aan de hand?
En in het verlichte paleis nabij
stierf het geluid van koninklijke vertier;
en zij bekruste zich uit angst,
alle ridders van Camelot:
maar Lancelot peinsde een poosje;
hij zei: "Ze heeft een prachtig gezicht;
God in zijn barmhartigheid vergaf haar,
de Vrouwe van Sjalot".